

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4To/9/2018
Identifikačné číslo spisu: 9514100138
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9514100138.10

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Štefana Harabina a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obžalovanému Q. T. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom 10. decembra 2018 v Bratislave o odvolaniach obžalovaného Q. T., prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodených M. F. a Ing. C. F. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 30. novembra 2017, sp. zn. BB-3T/32/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora, obžalovaného Q. T. a poškodených M. F. a Ing. C. F. s a z a m i e t a j ú .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného Q. T. vinným

v skutku 1)

zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák.,

v skutku 3)

z trestného činu všeobecného ohrozenia formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z z.,

v skutku 5)

z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. a/, c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 129/1998 Z .z.,

v skutku 6)

z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, f/ Tr. zák.

č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 10/1999 Z. z.,

v skutku 7)

z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 183/1999 Z. z.,

na tom skutkovom základe, že

skutok 1)

T. R. s prezývkou „K.“ alebo „V.“ využívajúc svoje skúsenosti z pôsobenia na pozícii "pravej ruky" V. B., považovaného za zakladateľa a šéfa zločineckej skupiny vystupujúcej pod názvom „B.“, ktorá pôsobila od presne nezisteného času minimálne od roku 1997 najmä v A. a v západnej časti územia Slovenskej republiky, krátko po smrti V. B. dňa 7. februára 1997 prebral riadenie tejto zločineckej skupiny, tým spôsobom, že:

- určil ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny teritoriálne rozdelenie skupiny, a to pre
  - R. A. oblasť časti mesta A.,
  - J. E. s prezývkou „M.“, oblasť D. a okolia, kde tento až do roku 2006 ďalej organizoval a koordinoval podriadených členov, medzi ktorými bol aj F. M., ktorý prevzal túto činnosť v presne nezistenom čase v roku 2006 a riadil časť skupiny v uvedenej oblasti do presne nezisteného času roku 2008,
  - W. S. oblasť B. a okolia, ktorý až do svojej smrti dňa XX.XX.XXXX organizoval a koordinoval podriadených členov medzi nimi aj V. A., ktorý túto činnosť prevzal po smrti W. S.,
  - priamo riadil členov svojej ochranky a to najmä Q. A., Q. H., V. K., V. Q., Q. W., P. P., pričom Q. A. rozdeľoval podľa pokynov T. R. pravidelné finančné odmeny pre členov skupiny a riadil členov ochranky a ďalších jemu podriadených členov zločineckej skupiny T. D. a F. C.,
  - riadil po celý čas celú zločineckú skupinu z najvyššej úrovne hierarchie, dával pokyny a koordinoval podriadených vyšších riadiacich členov zločineckej skupiny, ktorými boli R. A., J. E. a V. A., ktorí ďalej organizovali jednotlivé relatívne samostatné štruktúry skupiny, kde z hľadiska postavenia v hierarchii v skupine:
  - priamo podriadenými členmi R. A. boli M. T., H. N., T. M. a V. T., ktorí usmerňovali členov, ktorými boli W. F., V. S., W. A., V. M., V. M., ďalším priamo podriadeným členom R. A. bol W. V., ktorý bol nadriadený ďalším členom, ktorými boli C. V. a N. B., ktorí usmerňovali ďalších členov, ktorými boli V. W., Q. A., V. A. a Q. M. a činným pre túto časť zločineckej skupiny bol W. V. a M. B.,
  - priamo podriadenými členmi J. E. bol F. M., M. E. do jeho úmrtia, C. E.,
  - priamo podriadenými členmi V. A. boli T. T. a P. A., ktorý ďalej usmerňoval a bol nadriadeným ďalším členom, ktorými boli T. A., V. A., H. K. a T. X., činnými najmä pre túto časť zločineckej skupiny boli K. B., J. K. a A. D.,
- T. R. a J. E. boli členmi skupiny od presne nezisteného času najneskôr od roku 1997, Q. T. a V. K. boli členmi skupiny od presne nezisteného času najneskôr od roku 1998, pričom všetci menovaní boli členmi skupiny do dňa 25.09.2012, kedy boli zadržaní J. E., V. K. a Q. H., pričom T. R. priamo zadával úlohy J. E., V. K., Q. T., ako aj V. A., Q. H., Q. A., W. S. do jeho úmrtia dňa 09. 09. 2004 a T. T. a spoločne páchali najzávažnejšie trestné činy najmä proti životu a zdraviu,
- pričom uvedená zločinecká skupina existovala s cieľom získania najmä finančných a iných výhod

páchaním rôznej najmä násilnej a majetkovej trestnej činnosti a jej príslušníci boli zoskupení v jednotlivých úrovniach a stupňoch riadenia a organizácie vo vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti, dlhodobo koordinovane páchali zločiny, pričom členovia vo vyššom stupni hierarchie skupiny zadávali členom z nižších stupňov hierarchie pokyny k páchaniu trestných činov, určovali spôsoby ich vykonania, vydávali súhlasy s páchaním konkrétnych trestných činov, od nižšie postavených členov skupiny preberali nezákonne získané finančné prostriedky, s časťou ktorých financovali činnosť skupiny a niektorých členov zločineckej skupiny,

skutok 3)

T. R. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného Ing. Z. F., nar. XX. Q. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a zadal úlohy Q. T., Q. H. a Q. A., pričom Q. H. zistil, že poškodený navštevuje areál tenisových kurtov v A. na D. a T. R., Q. H. a Q. A. sa v presne nezistený deň pred 9. májom 1998 dostavili k areálu tenisových kurtov v A. na D., kde T. R. s Q. H. obhliadli predmetné miesto a zistili, ako vyzerá vstup do areálu tenisových kurtov a následne T. R. rozhodol, že sa tam usmrtenie poškodeného uskutoční a vykoná sa nastražením výbušniny pod betónové tvárnice vedúce od začiatku vstupu do areálu tenisových kurtov a určil, že výbušnina sa iniciuje v čase, keď bude uvedený areál poškodený opúšťať, následne ďalší deň pred 9. májom 1998 sa T. R., Q. T., Q. H. a Q. A. dostavili vo večerných hodinách po uzatvorení uvedeného areálu tenisových kurtov k tomuto areálu a Q. H. a Q. A. dostali od T. R. úlohu, aby zabezpečovali okolie a informovali T. R. a Q. T. o prípadnom pohybe osôb v okolí areálu, čo prostredníctvom vysieláčiek vykonávali, každý na druhej strane ulice D. smerom od vstupu do areálu, kde predstierali, že venčia svojich psov, ktorých si na ten účel vzali so sebou, T. R. a Q. T. si zabezpečili a so sebou priniesli trhavinu trinitrotoluén s hmotnosťou približne 8 až 10 kg, ktorú zakopali pod betónové tvárnice hneď za vstupnou brávkou do areálu smerom k vstupnej bránke oplatených antukových tenisových kurtov asi 50 cm od povrchu roviny zeme, túto trhavinu opatrili zariadením usporobným k iniciácii nálože na diaľku a následne po ohlásení ukončenia nastraženia nálože T. R. prostredníctvom vysielčky Q. H. a Q. A., všetci svoje miesta opustili, dňa 9. mája 1998 v obedňajších hodinách sa k blízkosti areálu predmetných tenisových kurtov v A. na D. dostavili T. R., Q. T., Q. H. a Q. A., kde Q. H. sledoval príchod poškodeného zo zástavky električiek pri ich obratisku D., odkiaľ mal výhľad na príchodziu ulicu D. k areálu tenisových kurtov, Q. T. s Q. A. čakali vo vozidle na parkovisku asi 200 metrov od križovatky E. N. B. a ulice D., pričom Q. T. mal pri sebe pripravené zariadenie na diaľkovú aktiváciu uloženej trhaviny, T. R. čakal vo vozidle v záhradkárskej oblasti pri jazere D., v čase približne o 19:00 hod. prichádzal poškodený v motorovom vozidle Mercedes SL 600, čierny kabriolet, evidenčné číslo: A. XX-XX, k areálu tenisových kurtov, Q. H. zatelefonoval túto skutočnosť Q. A., ktorý z vozidla, v ktorom čakal s Q. T. vybral bicykel, s ktorým sa Q. T. presunul k areálu tenisových kurtov v A. na ulicu D., kde dňa XX.X.XXXX v čase o 19:40 hod., keď poškodený pešo vychádzal z areálu a prechádzal ponad miesto uloženej trhaviny, túto diaľkovým ovládaním inicioval, čím došlo k enormnému výbuchu, ktorý poškodenému spôsobil mnohonásobnú devastáciu a rozčlenenie trupu, vnútorných orgánov, hlavy a končatín poškodeného, pričom časti tela poškodeného boli rozmetané do značného okolia miesta výbuchu, čím bola bezprostredne spôsobená smrť poškodeného, pričom bolo vydaných minimálne 7 prítomných osôb nachádzajúcich sa v tom čase v uvedenom areáli v blízkosti miesta výbuchu do nebezpečenstva smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví a zároveň účinkami výbuchu bolo spôsobené zranenie tam prítomnej poškodenej V. S., nar. XX. N. XXXX a poškodenie pred areálom zaparkovaných osobných motorových vozidiel, Q. T. následne z miesta činu unikol na miesto, kde ho čakal T. R. a odtiaľ odišiel,

skutok 5)

T. R. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného T. F., nar. XX. P. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a v súvislosti s tým zadával úlohy Q. T., J. E., Q. H. a Q. A., zároveň zabezpečil informáciu, že T. F. chodí pre svoje dcéry na F. v A. k svojej bývalej manželke a v presne nezistenom čase pred dňom 4. októbra 1998 dal úlohu Q. H. a Q. A., aby vykonali pri bydlisku bývalej manželky T. F., s ktorou nežil v spoločnej domácnosti, jeho sledovanie, Q. H. a Q. A. vykonávali v období dvoch až troch týždňov sledovanie z vozidla zn. Škoda

1203 šedej farby, evidenčné číslo: F. XX-XX, ktoré pristavili v A. pri križovatke vyústenia slepej ulice W., kde v dome vo vchode s popisným č. XX bývala bývalá manželka T. F. a počas sledovania zistili, že T. F. chodí na uvedenú adresu pre svoje dcéry, ktoré dováža aj naspäť, zároveň zistili s akými jazdí motorovými vozidlami a že chodí s ďalšou osobou, ktorá mu vykonáva fyzickú ochranu, T. R. zistil, že dňa 4. októbra 1998 večer privezie T. F. deti bývalej manželke a rozhodol, že uvedené vozidlo Škoda 1203 sa odparkuje pred dom, kde býva bývalá manželka a že vo vozidle budú schovaní strelci, následne Q. A. dňa XX.X.XXXX v čase približne medzi 12:00 až 13:00 hod. pristavil vozidlo zn. Škoda 1203 na slepú ulicu W. na úrovni medzi vchodmi do domu popisné č. XX a XX, pričom ju zaparkoval v kolmóm státi zadnou časťou smerom k uvedenému domu a z miesta odišiel pešo na ďalšiu ulicu, odkiaľ ho odviezol Q. H., následne v rovnaký deň sa spolu stretli T. R., Q. T., J. E., Q. H., Q. A., V. B. a M. E., T. R. rozdelil úlohy tak, že Q. A. bude sledovať príjazd T. F., M. E. dovezie strelcov Q. T. a J. E. k vozidlu zn. Škoda 1203, ktorí do vozidla nastúpia a budú čakať na príchod T. F. a po vykonaní skutku toto vozidlo podpália a strelcov odvezie z miesta činu V. B., následne v uvedený deň Q. A. čakal pri prístupovej ceste na sídlisko F. na križovatke ulíc K. a V. pri reštaurácii K., odkiaľ telefonicky zahlásil Q. T. a J. E., ktorí už čakali v uvedenom vozidle zn. Škoda 1203, prejazd T. F. s ochrankárom, po príjazde T. F. a V. H., nar. XX. N. XXXX, na W. ulicu a po odovzdaní detí T. F., ktoré prišli s nimi, dňa XX.X.XXXX v čase o 19:40 hod., keď T. F. sedel ako vodič vo vozidle zn. Mercedes S 600 čiernej farby, evidenčné číslo: A.-U., ktoré stálo na ceste na úrovni medzi vchodmi do domu s popisnými č. XX a XX a V. H. si išiel sadnúť do vozidla ako spolujazdec, prišiel Q. T. do presne nezistenej vzdialenosti od ľavej strany vozidla na úroveň vodiča, zároveň J. E. prišiel do presne nezistenej vzdialenosti za uvedené vozidlo a Q. T. samopalom nezistenej značky a J. E. samopalom zn. Pletex 91, kal. 9 mm Luger, bez výrobného čísla, opatreným tlmičom hluku, vystrelili na poškodených T. F. a V. H. spolu minimálne 37-krát, pričom T. F. zasiahli spolu 19-timi strelami a spôsobili mu tak 27 strelných defektov a mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku a ľavej hornej končatiny, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo jeho smrť a V. H. zasiahli spolu 7-mimi strelami a spôsobili mu tak 11 strelných defektov a mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku, hrudníka a pravej dolnej končatiny, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo jeho smrť, vo vozidle zn. Škoda 1203 Q. T. pripravený nástražný výbušný systém pre zahľadanie stôp, zložený z plastovej nádoby s benzínom a iniciátorom - dvomi kusmi elektrických priemyselných rozbušiek a s oneskorovacím prvkom aktivácie, aktivoval s nastavenou aktiváciou po 135 sekundách, J. E. a Q. T. následne prebehli na V. ulicu, kde nasadli do vopred zabezpečeného odcudzeného vozidla zn. Audi 80 opatreného odcudzenými tabuľkami s evidenčným číslom A. XX-XX, kde ako vodič čakal V. B., ktorý ich odviezol z okolia miesta činu,

skutok 6)

T. R. naplánoval vykonanie usmrtenia poškodeného F. S., nar. XX. Q. XXXX, ktorého považoval za riadiacu osobu konkurenčnej skupiny páchajúcej trestnú činnosť a v súvislosti s tým zadával úlohy Q. T. a Q. A., Q. A. dal úlohu, aby sledoval poškodeného, čo začal Q. A. vykonávať v W. na ulici D. v mieste, kde bolo zistené, že poškodený býva, počas vykonávania sledovania s vozidlom zn. Škoda Felícia dňa 20. mája 1999 Q. A. zistil, že poškodený prišiel s vozidlom zn. Mercedes CL striebornej farby, ktoré používal do K. doliny v W. k hotelu J., túto informáciu poskytol T. R., Q. A. sa následne stretol pri Psychiatrickej nemocnici v W. s T. R., Q. T. a W. S., ktorí prišli na vozidle zn. VW Golf VR6, T. R. určil, aby Q. A. odviezol svoje auto, ktoré Q. A. odviezol a zaparkoval v W. na E. ulici, kde si prisadol do vozidla Golf VR6 a všetci sa vozidlom presunuli k hotelu J., kde stálo vozidlo poškodeného a presunuli sa približne 500 metrov naspäť, kde Q. A. dostal vysielacuku a T. R. povedal, aby nahlásil prechod poškodeného okolo neho, následne Q. A. vystúpil z vozidla a schoval sa mimo cesty a W. S. ako vodič, Q. T. na prednom sedadle spolujazdca a T. R. na zadnom sedadle s vozidlom odišli po ceste K. F. približne ďalších 200 metrov naspäť od hotelu J., kde boli pripravení Q. T. a T. R. so samopalmi na vykonanie usmrtenia poškodeného, následne prejazd vozidla poškodeného Q. A. nahlásil do vysielacky a bežal smerom za vozidlom poškodeného, po 200 metroch ho čakali W. S., Q. T. a T. R. s vozidlom VW Golf, Q. A. nastúpil do vozidla, kde mu uviedli, že nestrieľali, lebo mal pri sebe frajerku a presúvali sa smerom k miestu bydliska poškodeného, kde cestou Q. A. vystúpil a W. S. ako vodič spolu s Q. T. a T. R. prišli s vozidlom do blízkosti miesta bydliska poškodeného, kde T. R. a

Q. T. vystúpili z vozidla a vyčkali na prízjazd poškodeného a potom ako poškodený zaparkoval vozidlo v W. na D. ulici, vystúpil a išiel v čase o 01:26 hod. dňa XX.X.XXXX okolo vchodu do domu s popisným č. XX sa pokúsil T. R. strieľať na poškodeného zo samopal, ktorý sa zasekol a Q. T. vystrelil zo samopal zozadu na poškodeného minimálne 6-krát, pričom ho zasiahol 4 strelami, následkom čoho poškodený spadol na zem a následne Q. T. prišiel bližšie k ležiacemu poškodenému a strelil poškodenému do hlavy a následne sa T. R. a Q. T. presunuli do vozidla VW Golf VR6 a s W. S. z okolia mesta činu ušli a poškodenému tak bolo spôsobených 9 strelných defektov a poranenia hlavy, mozgu a končatín, čím došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo dňa XX.X.XXXX o 11:45 hod. v nemocnici jeho smrť,

skutok 7)

M.T. v presne nezistenom čase v období mesiacov júl a august roku 1999 v reštaurácii C. v A. na ulici W. S. V. č. X zadal požiadavku W. S. a J. E. na vykonanie vraždy poškodeného Ing. T. F., nar. X. N. XXXX, za poskytnutie finančnej odmeny vo výške najmenej 2.000.000,- SKK (64.254,96 EUR) za jej splnenie, a následne T. R. s J. E. naplánovali jej vykonanie, pričom T. R. stanovil a odsúhlasil úlohy ďalších osôb, ktoré sa zúčastnia na vykonaní usmrtenia poškodeného, určil strelcov Q. T. a Q. H. a dal úlohu na zabezpečenie garáže F. M., kde V. A. umiestni odcudzené motorové vozidlo, ktoré sa použije pri vykonaní činu, a na zabezpečenie chaty pre následné ukrytie, po zabezpečení garáže na A. ceste v V. a chaty v T. F. M., na čo poskytol finančné prostriedky T. R., V. A. zabezpečil odcudzené motorové vozidlo zn. Škoda Octavia modrej farby, ktoré doviezol do pripravenej garáže spolu s pripravenými ďalšími tabuľkami s bratislavskými evidenčnými číslami, dňa XX.X.XXXX okolo 19:00 hod. priviezol V. K. k uvedenej garáži V. A., ktorý presadol ako vodič do uvedeného vozidla v garáži, s ktorým odišiel s vymenenými tabuľkami s bratislavskými evidenčnými číslami do A., následne V. A. doviezol Q. T. a Q. H. do blízkosti A. ulice č. XX, J. E. a W. S. vykonávali v okolí A. ulice zisťovanie prítomnosti poškodeného a následné istenie Q. T. a Q. H., pričom dňa XX.X.XXXX v čase o 20:15 hod. Q. T. a Q. H. usmrtili poškodeného tým spôsobom, že vystúpili z motorového vozidla a na poškodeného, ktorý vyšiel na A. ulicu v A. a kráčal k ľavým predným dverám svojho vozidla zn. Mercedes ML430, evidenčné číslo A-XXXE., zozadu vystrelili spolu minimálne 19-krát, Q. T. najmenej 12-krát tesne za sebou zo zbrane kalibru 7,65 mm a Q. H. najmenej 2-krát zo zbrane kalibru 9 mm, ktorú si vzal z vozidla, pričom poškodeného zasiahli spolu 19-timi strelami a spôsobili mu 32 strelných defektov, v mozgovej časti hlavy v počte štyri, v tvárovej časti hlavy v počte štyri, v časti hrudníka a pliec v počte osem, brucha v počte tri, chrbta v počte deväť, pravej hornej končatiny v počte dve, ľavej hornej končatiny v počte dve a zapríčinili mu tak mnohonásobné poranenia hlavy, mozgu, krku, hrudníka, brucha a horných končatín, pričom došlo k zlyhaniu pre život dôležitých centier mozgu, čo bezprostredne zapríčinilo smrť poškodeného, následne z miesta činu ušli, vozidlo Škoda Octavia V. A. následne dňa 21. októbra 1999 v čase približne o 03:15 hod. doviezol spolu so zbraňami naspäť do uvedenej garáže, pričom pre koordináciu ukrytia vozidla komunikoval s F. M. prostredníctvom telefónov s neregistrovanými SIM kartami, ktoré vopred zadovážil, časť finančných prostriedkov za spáchanie skutku odovzdal T. R. osobám, ktoré sa zúčastnili na skutku krátko po jeho spáchaní, pričom finančné prostriedky mu poskytol M.T.

Za to súd prvého stupňa odsúdil Q. T. podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 1 § 29 ods. 3 Trestného zákona č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 na výnimočný úhrnný trest odňatia slobody na doživotie. Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zákona č. 140/1961 Zb. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. Nápravno-výchovnej skupiny a súčasne mu podľa § 51 ods. 1, § 52 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 uložil trest prepadnutia majetku s tým, že jeho vlastníkom sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť obžalovanému spoločne a nerozdielne s T. R. a J. E. uhradiť poškodeným M. F. a Ing. C. F. nemajetkovú ujmu 10.000,- Eur (desaťtisíc eur) každému z nich osobitne.

Podľa § 288 ods. 2 poškodených M. F. a C. F. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný

proces.

Bezprostredne po vyhlásení rozsudku podal proti nemu odvolanie prokurátor - čo do výroku o vine a treste okrem iných aj vo vzťahu k obžalovanému Q. T. v jeho neprospech a prostredníctvom svojho obhajcu aj obžalovaný Q. T.. Proti výroku o náhrade škody podali odvolanie aj poškodení Ing. C. F. a M. F..

Obžalovaný Q. T. v písomných dôvodoch odvolania podaného prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na to, že jeho obrana je doposiaľ zahalená rúškom tajomstva. Obžalovaný nevyužil právo vyjadriť sa k obvineniu vyšetrovateľa, nezúčastnil sa úkonov prípravného konania a nevyužil svoje právo účasti na hlavnom pojednávaní, kde mal možnosť predniesť svoju obranu, prípadne aktívne sa brániť. V telefonických prejavoch a priori popiera akúkoľvek účasť na skutkoch. Po zrušení rozsudkov z 30. marca 2016 a 20. apríla 2017 nedošlo vo vzťahu k nemu k žiadnym skutkovým, dôkazným a právnym zmenám, preto žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného T. spod obžaloby oslobodil.

Rozsudok Špecializovaného trestného súdu napadol odvolaním aj prokurátor, a to v neprospech obžalovaného Q. T. vo vzťahu ku skutku č. 5, 6 a 7 - čo do výroku o vine pre nesprávne použitú právnu kvalifikáciu v uvedených skutkoch, nakoľko súd neuznal kvalifikačný znak „obzvlášť surovým spôsobom“ napriek tomu, že uvedené bolo dokazovaním na hlavnom pojednávaní preukázané. Z dokazovania vyplynulo, že poškodení T. F., F. S. a T. F. pri útokoch utrpeli mnohopočetné strelné poranenia nezlučiteľné so životom, čo v prípade T. F. a T. F. viedlo bezprostredne k ich smrti a F. S. so strelným poranením hlavy zomrel po prevoze do nemocnice. Usmrtenie poškodených pri skutkoch pod bodmi 5,6 a 7 nie je možné vyhodnotiť - podľa názoru súdu - ako usmrtenie obetí zvlášť surovým, alebo trýznivým spôsobom podľa § 219 ods. 2 písm. b) Tr. zák., avšak prokurátor v odvolaní poukázal na to, že pri tejto právnej kvalifikácii ide o naplnenie buď kvalifikačného znaku „obzvlášť surovým spôsobom“ alternatívne „obzvlášť trýznivým spôsobom“, prípadne obidvomi súčasne. Pri predmetných skutkoch išlo o usmrtenie poškodených za použitia strelných zbraní dvoch útočníkov, pričom najmä pri skutkoch č. 5 a 7 boli spôsobené devastačné zranenia na tele poškodených spôsobené dvomi strelcami pri útokoch strelnými zbraňami, pri vysokom počte vystrelených nábojov. Pri skutku č. 6 išlo o dostrelenie poškodeného do hlavy z útočnej pušky potom, ak následkom predchádzajúceho poranenia zostal nepohyblivým, pričom takýto spôsob vykonania skutku je vykonaný verejne, išlo v podstate o popravy poškodených na mieste verejnosti prístupnom, členovia skupiny evidentne nebrali ohľad na možné následky pre náhodných okoloidúcich. Podľa prokurátora, pri naplnení kvalifikačného znaku „obzvlášť trýznivým spôsobom“ ide o subjektívne vnímanie a prežívanie osoby - obeť, avšak pri kvalifikačnom znaku „obzvlášť surovým spôsobom“ ide o subjektívne vnímanie, resp. zhodnotenie objektívnych okolností toku najmä zo strany iných osôb. V prípade tzv. mafiánskych vražd sa v spoločnosti vžilo ich označenie aj za verejné popravy. Už z takého bežne vžitého označenia vyplýva, že sú spoločnosťou vnímané ako osobitné konanie páchatel'ov, vymykajúce sa bežnej trestnej činnosti. Zámerom ich vykonania bolo zastrašenie spoločnosti pred možnosťami a schopnosťami páchatel'ov, hrozba minimálne pre časť spoločnosti, pričom bežným spôsobom spáchaná vražda, by hrozbu alebo zastrašenie nevyvolávala. Tieto skutočnosti z hľadiska bežného vnímania spoločnosti, charakterizujúce subjektívne vnímanie spôsobu spáchania činu a potvrdzujú, že nešlo o obvyklý spôsob spáchania trestného činu vraždy. Z hľadiska objektívnych znakov spôsobu spáchania prokurátor ďalej poukázal na to, že u tohto typu trestných činov vražd dochádzalo k použitiu viacerých strelných zbraní, ktoré spôsobovali devastáciu alebo znetvorenie tela obeť, v prípade zásahu najmä mäkkých tkanív. Na obeť bolo vystrieľaných niekoľko desiatok striel, pričom smrteľné boli viaceré strelné poranenia a je nemožné určiť poradie vzniku poranení. Intenzita takéhoto útoku presahuje bežnú mieru surovosti. Poukázal tiež na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky k danej téme sa vzťahujúcu.

Prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu a sám vo veci rozhodol tak, skutky 5, 6, 7 kvalifikuje nasledovne:

v skutku 5)

- trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. a), b), c), f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 129/1998 Z. z.,

v skutku 6)

- trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. b), c), f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 10/1999 Z. z.,

v skutku 7)

- trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. b), c), h) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 183/1999 Z. z.,

Prokurátor tiež navrhol uložiť obžalovanému Q. T. trest tak, ako bol uložený súdom prvého stupňa a jeho odvolanie navrhol podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Proti výroku o náhrade škody podali odvolanie aj poškodení - M. F. a Ing. C. F. odôvodňujúc odvolanie tým, že vzhľadom na okolnosti prípadu je priznaná výška nemajetkovej ujmy neadekvátne nízka, keďže každý si uplatnil sumu 50.000,- Eur. Nemajetková ujma, ktorej sa poškodení domáhajú, vyjadruje najmä náhradu za utrpené pocity frustrácie, šoku, stresu, smútku, straty zo spoločnosti s milovanou osobou, ich vlastným synom. Je ťažké predstaviť si brutálnejšie okolnosti smrti vlastného dieťa, ako v danom prípade a smrť syna poškodených bola následne a opakovane predmetom pochopiteľnej mediálnej pozornosti čo malo tiež nezanedbateľný vplyv na psychický stav poškodených ako rodičov. Poukázali na rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky. Výslovili domnienku, že v danom prípade nie je aplikovateľný princíp zákazu reformatio in peius, keďže zrušené predchádzajúce rozsudky v predmetnej veci neboli zrušené len v dôsledku odvolaní podaných v prospech obvinených. Navrhli preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody a sám rozhodol tak, že obžalovaní T. R., Q. T., J. E. a V. A. sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej M. F. nemajetkovú ujmu vo výške 50.000,- Eur a poškodenému Ing. C. F. nemajetkovú ujmu vo výške 50.000,- Eur.

Najvyšší súd na základe podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia (Q. T., prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodení manželia F.) podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

V rámci postupu podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol odvolací súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Preskúmaním Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odvolania dôvodné nie sú. Konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku netrpí podstatnými chybami, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na prejednanie a rozhodnutie.

Odvolací súd pre úplnosť celého konania považuje za potrebné uviesť úvodom nasledovné:

V danej veci ide v poradí o tretie rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu. Rozsudkom z 30. marca 2016, sp. zn. BB - 3T 32/2014 Špecializovaný trestný súd uznal obžalovaných vinnými (a sčasti obžalovaného V. A. oslobodil spod obžaloby). Na základe podaných odvolaní najvyšší súd uznesením zo 6. februára 2017, sp. zn. 4To 6/2016 podľa §§ 316 ods. 3 písm. a/, c/, 324 Tr. por., mimo oslobodzujúcej časti týkajúcej sa obžalovaného V. A., zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 30. marca 2016, sp. zn. BB - 3T 32/2014, v celom rozsahu a vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Podľa § 325 Tr. por. Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica nariadil, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu.

Najvyšší súd, na základe návrhu predsedu Špecializovaného trestného súdu na odňatie a prikázanie veci, vzhľadom na právny názor prezentovaný v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu, uznesením z 9. marca 2017, sp. zn. 5Ndt 3/2017 rozhodol tak že sudcovia JUDr. Jozef Šutka, JUDr. Ján Giertli a

JUDr. Ján Hrubala, členovia senátu 3T Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci proti obžalovanému T. R. a spol. vedenej pod sp. zn. BB-3T/32/2014 a trestná vec obžalovaného T. R. a spol. vedená pod sp. zn. BB-3T/32/2014 sa Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, neodníma.

Na tomto mieste Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že uznesením najvyššieho súdu z 12. januára 2016, sp. zn. 2Tost/2/2016 bola zamietnutá sťažnosť obžalovaného T. R. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. BB-3T/32/2014 z 30. decembra 2015, ktorým na základe námietky zaujatosti vznesenej obžalovaným T. R. bolo rozhodnuté, že predseda senátu JUDr. Jozef Šutka a sudcovia JUDr. Ján Hrubala a JUDr. Ján Giertli nie sú vylúčení z vykonávania úkonov v danej trestnej veci, a to práve z dôvodov, na základe ktorých došlo k následnému spochybneniu v poradí prvého rozsudku.

Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí konanom 5. apríla 2017, sp. zn. Tpj 11/2017, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení § 18 ods. 1, § 31 ods. 1, § 257 ods. 5 až 8, § 334 ods. 4 a § 317 ods. 1 Trestného poriadku vo vzájomných súvislostiach prijalo stanovisko, ktoré sa v plnom rozsahu stotožnilo s právnym názorom senátov 2T a 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s tým, že prezumpcia nevinoty sa primárne týka postavenia obvineného v konaní, ktoré sa proti nemu vedie, a nemôže ju ovplyvniť skoršie odsúdenie inej osoby pre totožný skutok, pri ktorom je v rozhodnutí spomenutá aj účasť doposiaľ právoplatne neodsúdeného. Preto ak súd následne rozhoduje o obžalobe proti takejto osobe, vykonáva v tomto smere autonómne dokazovanie bez akejkoľvek viazanosti skorším schválením dohody o vine a treste alebo prijatím vyhlásenia o vine a nemôže pri svojom rozhodovaní vychádzať zo schválenej dohody alebo prijatého vyhlásenia. Takáto osoba je pred aj po svojom vlastnom obvinení a v proti nej vedenom konaní považovaná za nevinnú (bez ohľadu na znenie výroku skoršieho rozhodnutia v časti, ktorá sa jej týka). Vina jej musí byť preukázaná osobitným (samostatne vykonaným) dokazovaním a dotknutá osoba nemôže byť odsúdená len preto, že sa o nej hovorí v skoršom rozhodnutí a sudca, ktorý o tejto osobe (ako o aktuálne obvinenom, resp. obžalovanom) rozhoduje, si toho je (musí byť) vedomý. Tieto závery pritom zodpovedajú aj rozhodnutiu Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Kriegisch proti Nemecku* z 23. novembra 2010, č. 21698/06, ktoré sa týka skutkovo podobnej veci a v ktorom bolo konštatované, že samotná skutočnosť, že sudca rozhodol o obžalobe v podobnej no nesúvisiacej veci, alebo že stíhal spoluobvineného v samostatnom súdnom konaní, nie je sama o sebe dostatočná na vznik pochybností o nestrannosti sudcu v neskoršom prípade (pričom Európsky súd pre ľudské práva v tejto súvislosti poukázal aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia vo veci *Poppe proti Holandsku* z 24. marca 2009, č. 32271/04, ods. 26, a vo veci *Schwarzenberger proti Nemecku* z 10. augusta 2006, č. 75737/01, ods. 42).

Uvedené stanovisko trestnoprávneho kolégia ďalej ustálilo právny názor, že o zaujatosti sudcu súdu prvého stupňa (na podklade § 31 ods. 1 Trestného poriadku) sa rozhoduje v bezprostrednej časovej nadväznosti na buď oznámenie takej okolnosti konajúcim sudcom (§ 32 ods. 1 Trestného poriadku) alebo námietku strany (§ 31 ods. 4, § 32 ods. 3 Trestného poriadku); námietku zaujatosti možno na tých istých dôvodoch založiť len raz (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku, alternatíva prvá). V odvolacom konaní sa konkrétna okolnosť ako dôvod (možného) vylúčenia sudcu preskúmava len vtedy, ak o nej doposiaľ nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom podľa predchádzajúcej vety (§ 32 ods. 1 alebo § 32 ods. 5 písm. c/ Trestného poriadku), keďže odvolací súd nemôže také skoršie rozhodnutie (súdu toho istého stupňa) zrušiť. Uvedené rozhodnutie vyvoláva vo vzťahu k dotknutej otázke in concreto aj naďalej právne účinky (uplatní sa zásada *ne bis in idem*).

Napadnúť nevylúčenie sudcu možno vo vyššie popísanej situácii len dovolaním z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku (alebo nedôvodné vylúčenie sudcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku).

Špecializovaný trestný súd v poradí druhým rozsudkom z 20. apríla 2017, sp. zn. BB-3T 32/2014, uznal obžalovaných za vinných na rovnakom skutkovom a právnom základe ako v pôvodnom rozsudku pri

zachovaní trestov prv uložených (u obžalovaného P. K. upustenia od uloženia súhrnného trestu), so zmenou u obžalovaného V. A. v zmysle §§ 144 ods. 3, 39 ods. 2 písm. e), 3 písm. a), 42 ods. 1, 2, 41 ods. 1, 2, 48 ods. 3 písm. a) Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení účinnom do 30. septembra 2012 pri súčasnom zrušení výrokov o treste rozsudkov ŠTS Pezinok z 21. mája 2013, sp. zn. PK-1T 26/2011, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 28. novembra 2013, sp. zn. 6 To 6/2013, ŠTS Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, z 20. januára 2016, sp. zn. BB-3T 21/2015, a ŠTS Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, z 13. júna 2016, sp. zn. BB-4T 8/2016, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 60 ods. 1 písm. b), 5 Tr. zák. tomu súd zároveň uložil trest prepadnutia vecí s tým, že ich vlastníkom sa stáva štát, a v zmysle §§ 76 ods. 1, 78 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad na tri roky, pričom poškodenú W., spol. s r. o., IČO : XX XXX XXX, podľa § 288 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom od 1. januára 2017 s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces a u Q. T. v zmysle §§ 219 ods. 2, 35 ods. 1, 29 ods. 3, 39a ods. 2 písm. c), 51 ods. 1, 52 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000 výnimočný úhrnný trest odňatia slobody na doživotie so zaradením na jeho výkon do tretej nápravno-výchovnej skupiny a trest prepadnutia majetku s tým, že jeho vlastníkom sa stáva štát.

Identické zostali aj výroky o náhrade škody vrátane odkázania poškodenej P. S. a manželov F. na civilný proces. Oslobodzujúca časť výroku vo vzťahu k V. A., ktorá už nadobudla právoplatnosť, zostala novým rozhodnutím nedotknutá.

Na základe odvolaní obžalovaných T. R., J. E., Q. T., P. K. a V. A., prokurátora a poškodených, najvyšší súd uznesením zo 7. júla 2017, sp. zn. 4To/2/2017 podľa §§ 316 ods. 3 písm. a), c), 324 Tr. por. v celom rozsahu zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica a podľa §§ 325, 23 ods. 2 Tr. por. a § 91 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa trestná vec obžalovaného T. R. a spol., vedenú na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-3T 32/2014, tomuto súdu odňal a prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd na základe návrhu na odňatie a prikázanie veci uznesením z 18. októbra 2017 sp. zn. 5Ndt/19/2017 rozhodol tak, že trestnú vec obžalovaného T. R. a spol. vedenú pod sp. zn. 5T 1/2017 Krajskému súdu v Banskej Bystrici odňal a prikázal Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica.

Najvyšší súd považuje za rozhodujúce, že otázka príslušnosti súdu a zákonnosti senátu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni, bola vyriešená - a pre právnu prax - vzhľadom na nejednotnosť pri rozhodovaní aj zjednotená stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 11/2017. Je pravdou, že toto má odporúčací charakter, avšak zjednotenie výkladu slúži práve na odstránenie neistoty, ktorá vzniká pri rôznej a nejednotnej rozhodovacej činnosti súdov.

Okrajovo je potrebné dať do pozornosti, že odvolací senát 4T zrušil v poradí prvý odsudzujúci rozsudok z formálnych dôvodov, teda bez preskúmania zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo. Vzhľadom na to všetky dôvody uvedené v zrušujúcom uznesení odvolacieho senátu 4T na str. 112 až 162 majú vyslovene akademický charakter. Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. je síce prvostupňový súd po vrátení veci viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil odvolací súd, avšak viazanosť sa týka len právneho názoru, z ktorého vyplýva samotný dôvod zrušujúceho rozhodnutia. Dôvodom zrušujúceho uznesenia bola v danom prípade výlučne údajná zaujatosť sudcov prvostupňového senátu. Dôvodom zrušenia prvostupňového rozsudku však neboli pochybnosti odvolacieho súdu o správnosti skutkových zistení (§ 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por.).

Pokiaľ ide o zákonnosť senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhodoval o odvolaní obžalovaných v danej veci, je nutné uviesť, že ide o senát 4T, ktorý bol vytvorený zákonom predpísaným procesom v súlade s platným Rozvrhom práce na rok 2018, teda zákonný senát, ktorému

uvedená trestná vec napadla v súlade s rozvrhom práce. Pôvodné zloženie senátu 4T (JUDr. Štefan Harabin, JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Martin Piovartsy) bolo zmenené od 1. januára 2018. Keďže uvedená trestná vec napadla na najvyšší súd dňa 12. januára 2018, v súlade s pravidlami čl. II bod 6 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v trestných veciach, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní po tom, ako najvyšší súd už rozhodol o odvolaní zrušením skoršieho rozsudku, sa vec prideli senátu, ktorý vo veci rozhodoval naposledy. Za senát, ktorý vo veci rozhodoval naposledy sa považuje senátu trestnoprávneho kolégia bez ohľadu na jeho označenie v osobitnej časti, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov. V danom prípade z pôvodne rozhodujúceho senátu bola väčšina členov (JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Štefan Harabin) naďalej sudcami senátu 4T, do ktorého boli od 1. januára 2018 zaradení aj sudcovia - JUDr. Patrik Pribelský, PhD. a JUDr. Dana Wänkeová. Riadiaci predseda senátu určil opatrením účinným v čase nápadu veci (12. januára 2018) zloženie senátu, ktorý v danej veci konal a rozhodoval.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že trestná vec obžalovaného Q. T. bola vylúčená zo spoločného konania uznesením z 12. júna 2018 a o odvolaniach obžalovaných T. R., J. E., P. K. a V. A., bolo rozhodnuté rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2018, sp. zn. 4To/1/2018.

Pokiaľ ide o samotné meritorne rozhodnutie, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní vykonal v predmetnej veci všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto potom následne náležite v intenciách zákonného ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil a dospel tak k správneému záveru, že výsledkami vykonaného dokazovania boli jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané a dokázané skutky v znení tak, ako to vyplýva zo znení a opisov skutkových viet uvedených vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu, Špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k záverom ako vyplývajú z napadnutého rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd veľmi podrobne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal vo vzťahu k Q. T. za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

K jednotlivým skutkom Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že pokiaľ ide o obžalovaného Q. T., tento trestnú činnosť poprel a v podstate v ďalšom konaní sám nevypovedal.

Skutkom v bode 1) sa kládol za vinu obžalovanému T. R. a J. E. zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. s tým, že obžalovaný T. R. prebral riadenie zločineckej skupiny s názvom „B.“, určil teritoriálne rozdelenie skupiny pre ďalších členov zločineckej skupiny (pre jednotlivých členov skupiny), organizoval a koordinoval podriadených členov, priamo riadil členov svojej ochranky (Q. A., Q. H., V. K., V. Q., Q. W. a ďalších), riadil zločineckú skupinu z najvyššej úrovne hierarchie, dával pokyny a koordinoval podriadených vyšších riadiacich členov zločineckej skupiny, pričom v skupine činný bol aj J. E. - ktorý organizoval a koordinoval podriadených členov pre oblasť D. a okolia, pričom práve jemu (J. E.) a ďalším, už odsúdeným osobám obžalovaný T. R. zadával úlohy tak, že páchali najzávažnejšiu trestnú činnosť. Uvedená skupina existovala s cieľom získania najmä finančných a iných výhod páchaním rôznej trestnej činnosti, za účelom aj financovania činnosti skupiny a jej členov.

K fungovaniu celej zločineckej skupiny vypovedali jednak obžalovaný V. A., ktorý bol členom zločineckej skupiny od januára 1997 a podrobne opísal postavenie jednotlivých členov a spôsob fungovania, jej činnosť a financovanie. S jeho výpoveďou korešponduje aj výpoveď svedkov - Q. A., ktorý fakticky robil ochrankára obžalovanému T. R., vyplácal peniaze a tiež uviedol, že Q. T. sa skladali každý mesiac a peniaze mu posielali do väzby. Rovnako ako obžalovaný A. uviedol, že ešte vnútri

skupiny existovala tzv. likvidačná skupina, do ktorej patrili okrem iných práve obžalovaný Q. T..

Z dokazovania vyplynulo, že časť finančných prostriedkov bola používaná na kúpu automobilov, telefónov, vysieláčiek, zbraní. V. K. vypovedal v danej veci ako obžalovaný. Aj keď bol vylúčený zo spoločného konania, jeho výpoveď je zákonná a bolo možné túto použiť. Obžalovaný vypovedal v čase, keď bol v pozícii a postavení obžalovaného, bol riadne poučený o svojich právach.

Vzhľadom na rozsiahle dokazovanie vo vzťahu k tomuto skutku ani odvolací súd nemal pochybnosti o jeho dokázaní.

Napadnutý rozsudok predstavuje v jeho odsudzujúcej časti súvzťažnosť medzi skutkom v bode 1) (zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. por.) a skutkami uvedenými v ďalších bodoch výroku o vine. Základom tejto súvzťažnosti je existencia a činnosť zločineckej skupiny, s určitým zameraním, ktoré konštatoval ŠTS a najvyšší súd tento skutkový a právny záver v jeho podstate potvrdil (pri prieskume na základe odvolania v tomto bode jednak obžalovaných uznaných súdom prvého stupňa za vinných). Z hľadiska podstaty skutkových zistení na základe výsledkov dokazovania a im zodpovedajúcej právnej kvalifikácie odvolací súd, v zmysle vyššie uvedeného, poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa s danou problematikou náležite vysporiadal.

Je potrebné dodať, že trestnosť členstva v zločineckej skupine, činnosti pre ňu alebo jej podpory je odlišná od trestnosti iných konkrétnych činov spáchaných členmi tejto skupiny, ktorými (trestnými činmi) sa naplňa účel založenia skupiny.

Konanie páchatel'a zodpovedajúce vo vzťahu ku zločineckej skupine (§ 129 ods. 4 trestného zákona) zákonným znakom „je jej členom, je pre ňu činný alebo ju podporuje“ v zmysle § 296, § 129 ods. 6 a 7 Trestného zákona nezahŕňa samotné spáchanie trestného činu členom zločineckej skupiny v rámci jej činnosti, alebo takého činu spoločne s členom zločineckej skupiny. V naposledy uvedenom prípade ide teda o viacčinný súbeh zločinu podľa § 296 Trestného zákona a iného trestného činu. Trestnoprávnou podstatou „členstva v zločineckej skupine“ je zaradenie sa do organizačnej štruktúry takej skupiny, nie páchanie trestnej činnosti v rámci činnosti skupiny jej členmi. Formy konania páchatel'a uvedené v § 296 Trestného zákona nie sú súčasťou prípravy na zločin alebo obzvlášť závažný zločin (§ 13 Trestného zákona), ktorý má byť alebo bol spáchaný členom zločineckej skupiny (osobou činnou pre skupinu alebo jej podporovateľom), nakoľko ustanovenie § 296 Trestného zákona má v tomto smere povahu „lex specialis“, ktorá sa premieta aj do skutkovej oddelenosti.

Podstatou trestného činu (zločinu) podľa § 296 Tr. zák. je však vždy samotné členstvo, teda začlenenie sa do štruktúry zločineckej skupiny (u jej člena), alebo obslužné (podporné) činnosti u osoby činnej pre skupinu alebo jej podporovateľa, pričom ide o iné konanie, než je konanie uvedené v ďalších skutkoch.

Ak ide o člena zločineckej skupiny, taký postup bol správne použitý, ako je to vysvetlené v predchádzajúcom texte (ide o skutkovo odlišný kontext členstva v zločineckej skupine použitý vo vzťahu k inému skutku, než skutku kvalifikovanému podľa § 296 Tr. zák.).

Najvyšší súd dodáva, že vzhľadom k účelu založenia zločineckej skupiny, ktorým bolo získavanie (prostredníctvom trestnej činnosti) finančnej výhody, s čím Trestný zákon definične (§ 129 ods. 4 Tr. zák.) výslovne (aj keď nie výlučne) počíta, je touto legislatívnou konštrukciou v popísanej situácii predznamenaný vzťah špeciality kvalifikácie podľa § 296 Tr. zák.

V rozhodnutí súdu prvého stupňa je teda náležite zistená podoba skutku zodpovedajúceho bodu 1 obžaloby a táto je aj správne právne kvalifikovaná.

Vo vzťahu k tomuto skutku dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým aj právnym záverom, rovnako správne kvalifikoval skutok podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006.

Skutkom v bode 3) sa kladie za vinu Q. T. trestný čin všeobecného ohrozenia formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 13/1998 Z. z., a to v úmysle usmrtiť Z. F. pri výbuchu v areáli tenisových kurtov na D. v A..

Ku skutku podrobne vypovedal svedok Q. A. s tým, že Z. F. bol šéfom konkurenčnej skupiny, konkuroval aj T. R., preto sa rozhodol ho zlikvidovať, podľa neho aj na podnet M. M.. Na skutku sa podieľali štyria ľudia, vrátane Q. T.. Ako svedok A., tak aj H. vypovedali, ako Z. F. sledovali, ako zabezpečili nástražný výbušný systém a ako ho zakopali, ako aj samotný výbuch. Účasť obžalovaného Q. T. na skutku potvrdili aj svedkovia Q. H., ktorý uviedol, že keď sledovali Z. F., ktorý išiel autom, T. vystúpil z auta, z ktorého ho sledovali, T. mal ísť na bicykli a odpáliť zakopanú bombu, k čomu aj došlo.

Svedok Q. H. ďalej potvrdil, že na R. príkaz Z. F. sledovali. M. mal zabezpečiť výbušninu, s J. E. bol pre ňu v V., kde im ju odovzdal R.. R. A. sa o zavraždení Z. F. dozvedel od T. menom V., ktorý bol F. ochrankár. Svedok C. M. - prevádzkar v hoteli, ktorý patril F., sa ku skutku nevyjadril, vypovedal k prevádzke hotela a vzťahom F.. Svedok V. K. uviedol, že Q. T. mal telefonovať do V., aby si pozreli správy, že „T. (R.) mal v A. ohňostroj“.

Z listinných dôkazov nespochybniteľne vyplýva, že 9. mája 1998 došlo k výbuchu v mieste, v ktorom práve prechádzal poškodený Z. F., pričom utrpel zranenia, ktorým na mieste podľahol, pričom zranenia vyplývajú zo znaleckého posudku. Rovnako zo znaleckého dokazovania a posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava vyplýva, že nastražený systém obsahoval trhavinu typu trinitrotoluén s hmotnosťou 8-10 kilogramov, pričom táto bola uložená pod povrchom chodníka v mieste tesne za vstupnou bráničkou vchodu k areálu tenisových kurtov.

Zranenia boli spôsobené aj náhodne prechádzajúcej osobe V. S.. Okrem toho svedkovia S., K., D., V., K. vypovedali, že sa na mieste nachádzalo relatívne veľké množstvo ľudí.

Právna kvalifikácia uvedeného skutku zodpovedá vykonaným dôkazom a naplneniu všetkých zákonných znakov trestného činu všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák. (č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 13/1998 Z. z.), keďže obžalovaný úmyselne vydal ľudí do nebezpečenstva smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví, a to škodlivým účinkom výbušniny, pričom úmyselne spôsobil smrť.

Niet pochybností, že pri použití výbušniny s hmotnosťou 8 - 10 kilogramov hrozí ľuďom bezprostredné a konkrétne nebezpečenstvo smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví, pričom k takémuto ohrozeniu došlo najmenej u siedmich osôb - keďže išlo o miesto verejnosti prístupné a z výpovední vyššie uvedených svedkov (S., K., D., V., K.) vyplýva, že na mieste sa nachádzalo relatívne veľké množstvo ľudí. Nezanedbateľný je fakt, že po výbuchu zostal kráter v zemi s hĺbkou 1,2 m.

Skutkom v bode 5) sa kladie za vinu Q. T. trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. a/, c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 129/1998 Z. z., pri usmrtení T. F. a V. H..

Svedok Q. A. k uvedenému skutku vypovedal, že po smrti S. celú skupinu prebral poškodený T. F. - on ho sám sledoval - zlikvidovať sa ho rozhodol R., sledovali ho z dodávky ako pri Z. F.. Mal byť zastrelený, zastrelili aj jeho ochrankára H.. Jedným zo strelcov mal byť práve Q. T.. Po strelbe celé auto malo vybuchnúť a T. mal E. nadávať, že stále močil do bandasky, preto auto nevybuchlo. Pri skutku mali byť použité samopaly. R. to celé naplánoval - vymyslel a riadil, každý vedel, čo má robiť. Q. H. vypovedal obdobne, ako F. sledovali, kedy chodí pre deti, kedy ich zoberie, kedy dovezie. T. a E. mali strieľať. Obžalovaný V. A. vo svojej výpovedi uviedol, že nie S., ale on odvážal strelcov z miesta činu, opísal rovnako podrobnosti, ktoré mu boli známe.

Z listinných dôkazov jednoznačne vyplynulo, že 4. októbra 1998 vo vozidle Mercedes S600 bola nájdená

mŕtvola muža, ako aj druhá. Bolo zdokumentované vozidlo škoda 1203, kde boli nájdené nábojnice a strely, v úložnom priestore nástražný výbušný systém a rovnako v katastri obce R. bolo nájdené zhorené Audi 80, v ktorom bola nájdená zbraň - samopal.

Zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že na poškodených strieľali dvaja strelci, čo korešponduje s výpoveďami svedkov. Tu je potrebné zdôrazniť, že ku skutku sa priznal aj obžalovaný A., a to napriek tomu, že za tento skutok mu nebolo vznesené obvinenie, pričom upresnil, že nie S., ale on viezol strelcov z miesta činu a on sám vozidlo Audi S80 v katastri obce R. zapálil a až následne ho odviezol S..

Vierohodnosť svedkov dokazuje aj skutočnosť, že na mieste činu bolo nájdené obhorené vozidlo Škoda 1203, ktoré bolo použité na sledovanie a z ktorého vybehli obžalovaný E. a T. tesne pred skutkom, pričom toto vozidlo malo byť zlikvidované nástražným výbušným systémom. Ako vypovedali svedkovia, po streľbe celé auto malo vybuchnúť, avšak nestalo sa tak a T. mal E. nadávať, že stále močil do bandasky, preto auto nevybuchlo. Znaleckým skúmaním bolo zistené, že v tomto aute bol „len“ požiar, príčinou ktorého bolo úmyselné zapálenie ľahko horľavých látok porozlievaných vo vnútorných priestoroch, pričom k úplnému zhoreniu nedošlo v dôsledku nedostatku kyslíka v uzavretom priestore. Výpoveď o skutočnosti, že jeden z páchatel'ov mal nadávať druhému, že močil do bandasky, preto auto nevybuchlo, môže len osoba zainteresovaná, čo fakticky pozitívne vplýva na hodnotenie výpovedí svedkov.

Pokiaľ ide o skutkové a právne závery, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa.

Skutkom v bode 6) sa kladie za vinu Q. T. trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 písm. c/, f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 10/1999 Z. z., z dôvodu usmrtenia poškodeného F. S..

Ku skutku vypovedal obžalovaný V. A., že od S. vedel, že sa bude riešiť nejaký T., ktorý zostal po F., následne o dva týždne, alebo mesiac sa dozvedel, že v W. bol zastrelený nejaký T. a keď stretol S. a R., tento mu opísal, akým spôsobom ten skutok prebiehal, že sa mu zasekla zbraň a že zastrelil ho mal T.. Ku skutku vypovedal aj Q. A., ktorý potvrdil, že bol S. sledovať asi dvakrát, a to aj v deň, keď sa stal skutok. R. vypovedal o skutočnostiach, ktoré sa dozvedel od R. s tým, že vedel, že išlo o cudzinca a strelcom mal byť T., pričom R. mu opisoval, ako sa mu zasekla zbraň, túto skutočnosť potvrdzoval aj svedok A.. Svedok A. zasa mal zistiť, na základe požiadavky R., kde F. S. býva, avšak odmietol ho špehovať, preto si to sami zistili, kde býva.

Pokiaľ ide o listinné dôkazy, z týchto je rovnako je nepochybné, že došlo XX.X.XXXX k násilnej smrti S. - následkom strelných poranení, ktorým podľahol po prevoze do nemocnice s tým, že priestrely hlavy a mozgu je možné považovať za poranenia smrteľné a nezlučiteľné so životom. Všetky nábojnice, ktoré boli predložené k skúmaniu a boli zaistené v súvislosti s touto vecou, boli vystrelené z jednej a tej istej zbrane kalibru 9 mm Luger.

Skutkom v bode 7) sa kladie za vinu Q. T. trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., § 219 ods. 1, 2 písm. c/, h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 183/1999 Z. z. z dôvodu usmrtenia poškodeného T. F., ktorý bol dňa XX. Y. XXXX usmrtený zastrelením.

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo utrpel poškodený strelné poranenia hlavy, mozgu, krku, hrudníka, brucha a horných končatín, celkovo ho zasiahlo 19 projektilov a spôsobili mu 32 strelných defektov. Poloha tela poškodeného sa v priebehu streľby menila pravdepodobne od stojacej vzpriamenej až po ležiacu v akej bolo telo poškodeného aj nájdené, väčšina poranení a všetky smrteľné smerovali zozadu, poranenia vznikli zaživa.

Ku skutku vypovedali obžalovaní V. A. a V. K., svedkyňa M. F., ktorá sa vyjadrila ku vzťahu svojho syna a Ing. V. C. a ďalším skutočnostiam, ktoré jej boli známe. Svedok F. M., Q. A. a Q. H., pričom

všetci sa istým spôsobom podieľali na skutku a Q. H. bol aj jedným zo strelcov. Svedkovia vypovedali o priebehu skutku a účasti jednotlivých osôb - R., E. a T.. Súd prvého stupňa podrobne rozobral vykonané dôkazy, najmä vo vzťahu k obžalovanému Q. T., pričom odvolací súd v zásade na hodnotenie dôkazov odkazuje, stotožňujúc sa so skutkovými zisteniami a právnym posúdením.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutkov v bode 5, 6 a 7 napadol rozsudok aj prokurátor, namietajúc, že ako skutok 5), tak aj skutok 6) a 7) pri použití správnej právnej kvalifikácie mal byť u obžalovaných kvalifikovaný aj podľa § 219 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák., nakoľko ide o naplnenie buď kvalifikačného znaku „obzvlášť surovým spôsobom“ alternatívne „obzvlášť trýznivým spôsobom“, prípadne obidvomi súčasne. Pri predmetných skutkoch išlo o usmrtenie poškodených za použitia strelných zbraní dvoch útočníkov, pričom najmä pri skutkoch č. 5 a 7 boli spôsobené devastačné zranenia na tele poškodených spôsobené dvomi strelcami pri útokoch strelnými zbraňami, pri vysokom počte vystrelených nábojov. Pri skutku č. 6 išlo o dostrelenie poškodeného do hlavy z útočnej pušky potom, ak následkom predchádzajúceho poranenia zostal nepohyblivým, pričom takýto spôsob vykonania skutku je vykonaný verejne, išlo v podstate o popravy poškodených na mieste verejnosti prístupnom, členovia skupiny evidentne nebrali ohľad na možné následky pre náhodných okoloidúcich. Z hľadiska objektívnych znakov spôsobu spáchania prokurátor ďalej poukázal na to, že u tohto typu trestných činov vražd dochádzalo k použitiu viacerých strelných zbraní, ktoré spôsobovali devastáciu alebo znetvorenie tela obete, v prípade zásahu najmä mäkkých tkanív na obete bolo vystrieľaných niekoľko desiatok striel, pričom smrteľné boli viaceré strelné poranenia a je nemožné určiť poradie vzniku poranení. Intenzita takéhoto útoku presahuje bežnú mieru surovosti.

Odvolací súd sa nestotožnil s naplnením zákonných znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty v zmysle návrhu prokurátora. Spáchanie činu obzvlášť surovým alebo trýznivým spôsobom môže vyplývať z charakteru použitej zbrane a spôsobu jej použitia, okolností prípadu a intenzity útoku, pokiaľ si v dôsledku toho obeť trestného činu uvedomuje nevyhnutnosť svojej bezprostrednej brutálnej fyzickej likvidácie, čím je vystavená mimoriadnym psychickým útrapám. O surový spôsob však nepôjde vtedy, ak páchatel okamžite usmrť iného napr. zastrelením. Podstatné pre právne posúdenie je, či vzhľadom na použitú vražednú zbraň a spôsob útoku ide o takú mieru surovosti, ktorá sa výrazne vymyká z rámca bežného u väčšiny trestných činov podobného druhu. V danom prípade je nutné dať za pravdu prokurátorovi, že išlo v daných prípadoch o útoky strelnými zbraňami pri vysokom počte striel. Išlo však o bezprostredné smrteľné poranenia a k smrti u poškodených došlo - dá sa povedať bezprostredne. Aj keď zväčša desiatkom striel, avšak nie je možné uviesť, že by si obeť uvedomila nevyhnutnosť svojej bezprostrednej brutálnej fyzickej likvidácie a bola tým vystavená mimoriadnym psychickým útrapám.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou prokurátora a nepristúpil k zmene právnej kvalifikácie.

Po preskúmaní obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní a súd prvého stupňa postupovali tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Podľa názoru najvyššieho súdu všetky dôkazy v predmetnej veci boli získané zákonným spôsobom a prvostupňový súd ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, pričom sa dôsledne riadil ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Odvolací súd preto konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, v intenciách § 2 ods. 10 Tr. por., a preto nepovažuje vykonávanie ďalších dôkazov za potrebné.

Najvyšší súd považuje za potrebné všeobecne, nad rámec vyššie uvedeného, zdôrazniť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa dôsledne postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym takým procesným chybám, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, najmä pokiaľ ide o zistenie, že sa skutky, ustálené v odsudzujúcej výrokovej časti napadnutého rozsudku pod bodmi 1), 3), 5), 6), 7) sa stali spôsobom tam popísaným a že ich spáchal aj Q. T. v

spolupáchateľstve s inými osobami tak, ako je to uvedené v každom jednotlivom skutku napadnutého rozsudku. Rovnako odvolací súd považuje za potrebné konštatovať, že po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkolvek pochybnosti vylučujú inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov pri jednotlivých skutkoch ustálený. Preto aj odvolací súd dospel k presvedčivému a objektívnemu záveru, že nemožno mať žiadne pochybnosti o vine Q. T., pretože jeho vina bola preukázaná tak výpoveďami tzv. korunných svedkov a aj celým súborom ďalších dôkazov, ktoré bez akýchkoľvek pochybností dovoľujú vysloviť záver o vine.

Senát najvyššieho súdu teda konštatuje, že špecializovaný trestný súd správne zistil skutkový stav veci na základe dôkazov získaných zákonným spôsobom a následne ich správne vyhodnotil berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu a následne potom súd prvej inštancie konanie obžalovaného pri jednotlivých skutkoch aj správne právne kvalifikoval.

Na margo obhajoby obžalovaného Q. T., vo všeobecnosti možno povedať, že táto je založená viac menej na všeobecnom popieraní celej trestnej činnosti. Obžalovaný sa bližšie ku skutkom nevyjadril, pričom obžalovaný vyjadril súhlas, aby sa hlavné pojednávanie a následne aj verejné zasadnutie o odvolaní, vykonalo v jeho neprítomnosti. Tu je potrebné zdôrazniť, že pozornosti odvolacieho súdu neuniklo vyjadrenie Q. T. z 13. januára 2016, keď uviedol, že trvá na svojej žiadosti, aby súd hlavné pojednávanie v trestnej veci vykonal v jeho neprítomnosti, keďže je vo väzbe v Maďarsku a súčasne potvrdil, že bol upovedomený o všetkých hlavných pojednávaniach, ktoré sa uskutočnili. Obžalovaný bol riadne upovedomovaný o termínoch hlavných pojednávanií, ako aj verejných zasadnutí a odvolací súd nezistil ani v tomto smere žiadne pochybenie, ktoré by malo za následok porušenie práv obžalovaného v trestnom konaní.

Ako už bolo uvedené, Q. T. usvedčujú spolupracujúci svedkovia, viacerí z nich boli odsúdení v súvislosti s činnosťou v zločineckej skupiny „B.". Títo svedkovia okrem toho, že usvedčujú obžalovaného, sa sami nevyvíňovali, ale priznávali sa aj k svojej účasti na spáchaní trestnej činnosti, a teda prevažne vypovedali o osobne prežitých udalostiach, ktoré si nemohli vymyslieť. Nie neprehliadnuteľnou skutočnosťou je aj fakt, že obžalovaní V. K. a V. A., sa priznali k trestnej činnosti až v štádiu súdneho konania, pričom V. A. sa priznal aj k účasti na trestnom čine vo vzťahu ku skutku v bode 5, pre ktorý ani nebol obžalovaný, čo pozitívne pôsobí aj pri hodnotení vierohodnosti jeho výpovede. Ak sa vyskytujú vo výpovediach usvedčujúcich svedkov, či spoluobžalovaných isté nepresnosti alebo ambivalentné skutočnosti tieto sú z hľadiska časového odstupu pochopiteľné a logické. Ich výpovede vo všetkých podstatných častiach pri popise jednotlivých skutkov sú vierohodné, vzájomne korešpondujúce a podporované celým radom iných vo veci vykonaných dôkazov, či už listinných dôkazov, znaleckých posudkov a odborných vyjadrení.

Z pohľadu vyššie uvedenej argumentácie Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje vyhodnotenie a verifikáciu výpovedí týchto osôb prvostupňovým súdom za korektné, berúc do úvahy všetky riziká, ktoré existujú pri objektivizácii výpovedí týchto osôb, ktoré sa za cenu určitého zvýhodnenia rozhodli spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní resp. súdmi.

Zákonodarca v záujme postihnutia závažných foriem trestnej činnosti, u ktorej je jej objasňovanie „zvonku" veľmi sťažené, v niektorých prípadoch takmer nemožné (napr. práve zistenie štruktúry zločineckej skupiny) stanovil ako legitímny cieľ záujem spoločnosti na vyšetrení takejto trestnej činnosti, pričom tento povýšil nad záujem potrestať jedného z jej „menej aktívnych" aktérov, ktorý orgánom činným v trestnom konaní poskytne pri plnení danej úlohy nezanedbateľnú súčinnosť. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody však upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však EŠLP konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede takýchto osôb nie je sama osebe dôvodom pre vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie, a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka. V záujme zistenia spravodlivosti konania je však

prírodnou požiadavkou, adresovanou konajúcim súdom, dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí.

Je teda zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využili zákonodarcom ukotvený a úplne legálny inštitút spolupracujúcich svedkov, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. V záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí je povinnosťou súdu vykonať dôslednú previerku hodnovernosti a kvality takto podaných svedectiev.

Opätovne sa žiada pripomenúť, že v danej veci došlo k ustáleniu skutkového stavu ako základu pre uznanie viny obžalovaného, súborom výpovedí viacerých spolupracujúcich svedkov, ako aj obžalovaných, pričom tieto výpovede boli vyhodnocované vo vzťahu k celému komplexu ostatných skutočností, ktoré boli produkované v procese dokazovania v súlade so zásadami náležitého zistenia skutkového stavu a voľného hodnotenia dôkazov.

Vina obžalovaných Q. T. bola jednoznačne preukázaná v rozsahu tak, ako vyplýva zo skutkovej vety výrokovej časti tohto rozsudku.

Pokiaľ ide o výrok o treste najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na základné pravidlá dôležité pri ukladaní trestu a účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od spáchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu, v čom sa odráža zásada personalnosti trestu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorého sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti, potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Ochrana spoločnosti sa pritom uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia, teda represiou a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trest musí vyjadrovať tiež morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu je nutné aplikovať tiež ustanovenia Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa pritom rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest.

Osobu páchatel'a je pritom potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom

poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu.

Prihliadajúc na vyššie uvedené, pri úvahe o výbere trestu Q. T. a jeho výmere prvostupňový súd pri rešpektovaní všetkých základných zásad ukladania sankcií prihliadol na všetky skutočnosti pri ukladaní trestov významné, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, prit'azujúce a poľahčujúce okolnosti a na osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosti ich nápravy.

Najvyšší súd sa teda stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, keď obžalovanému Q. T. uložil výnimočný trest odňatia slobody na doživotie a zaradil ho na jeho výkon do najprísnejšieho režimu výkonu trestu.

Správne prvostupňový súd prihliadal na skutočnosť, že obžalovaný Q. T. sa podieľal na skutkoch - úmyselných trestných činoch s následkom smrti. Patril pritom k tzv. likvidačnej skupine v zločineckej skupine a T. R. mu natoľko dôveroval, že bol poverovaný na vykonávanie v podstate tých najzávažnejších trestných činností. Vzhľadom na charakter trestnej činnosti, spôsob spáchania a chladnokrvnosť konania obžalovaného, za splnenia podmienok ustanovenia § 29 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 dospel aj odvolací súd k záveru o potrebe uloženia práve trestu na doživotie.

Jednoznačne si to vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a pri hodnotení, či je nádej, že by obžalovaného bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov, prihliadal predovšetkým na skutočnosť, že jeho resocializácia je nepriaznivá s ohľadom na oblasť sociálnu, i osobnostnú, ale aj kriminogénnu. Na jeho nápravu je nevyhnutné pôsobiť trestom výnimočným na doživotie.

Pokiaľ ide o odvolania poškodených Ing. C. F. a M. F. - najvyšší súd je toho názoru, že rozhodnutie o ich nárokoch na náhradu škody, s tým, že v časti boli s nárokmi odkázaní na civilný proces je správne a zákonné a v súlade s obsahom vykonaného dokazovania. Takto špecializovaný trestný súd rozhodol svojím rozsudkom už 30. marca 2016 a toto rozhodnutie poškodení opravným prostriedkom nenapadli. Z toho dôvodu už nebolo možné z ich strany napadnúť výrok o náhrade škody ďalšieho rozsudku z 30. novembra 2017 a nebolo by možné priznať im nárok vo vyššej výške, nakoľko tomu bráni zásada reformatio in peius, a to bez ohľadu na to, že tento rozsudok bol odvolacím súdom zrušený, avšak na základe odvolaní podaných inými stranami trestného konania.

Správne súd prvého stupňa odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody týchto poškodených na civilný proces.

Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odvolania obžalovaného Q. T., prokurátora a poškodených Ing. C. F. a M. F. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.